

cafeamblllet.com

“He de començar fent una confessió pública: **al 1987 vaig causar la mort d'un home.** Vaig estalviar mig milió a la companyia i vaig ser premiada per això. **Sé com les assegurances mèdiques mutilen i maten els pacients”**

Linda Peeno. Metgessa.

Pàgines 2-8

“He de començar fent una confessió pública: al 1987 vaig causar la mort d’un home. Vaig estalviar mig milió a la companyia i vaig ser premiada per això. Sé com les assegurances mèdiques mutilen i maten els pacients”

3 advertiments abans de llegir:

Primer advertiment:

Aquest reportatge ofereix dades contrastades i demostrables. Però no us enganyeu: aquest no és un reportatge “neutral”. Davant la barbàrie no hi ha lloc per l’equidistància. Perquè quan un grup petit ataca la salut i la seguretat de milions de persones, no es pot ser neutral. No es pot ser equidistant amb una trama (encapçalada per CiU) que atempta contra la salut d’un poble.

Segon advertiment:

Aquest reportatge no explica els arguments a favor de privatitzar la sanitat pública. No ho fa de la mateixa manera que no explicaríem arguments a favor del maltractament de gènere,

arguments a favor d’abusar d’infants o arguments a favor d’apallissar immigrants.

Tercer advertiment:

En aquest reportatge explicarem, amb dades contrastades, quins són els plans de CiU per a la sanitat pública, com els està portant a terme i –sobretot– quines seran les conseqüències. Uns plans executats al dictat de les mateixes corporacions financeres responsables de què avui als Estats Units hi hagi cada any desenes de milers d’homes, dones i nens morint sense rebre atenció mèdica. Una realitat que, ben aviat, serà la de Catalunya si no aturem el terror que vol imposar CiU.

Albano Dante Fachin Pozzi
(@_cafeamblllet)

L’any 2007 el director nordamericà Michael Moore va fer un documental titulat *Sicko*, on s’analitza el funcionament de les assegurances privades de salut als Estats Units. Un dels moments més colpidors de la pel·lícula és la intervenció de la doctora Linda Peeno davant el Congrés dels Estats Units. Peeno era “inspectora mèdica” en la mútua privada “Humana” però un dia no va suportar més fer aquesta feina:

> “Em dic Linda Peeno i estic aquí sobretot per fer una confessió pública: la primavera de 1987 en qualitat de metgessa vaig denegar a un home una operació necessària que li hagués salvat la vida i això va causar la seva mort. Ningú em va exigir responsabilitats perquè de fet, el que vaig

fer va ser estalviar mig milió de dòlars a la companyia. Actuant d’aquesta manera vaig aconseguir una bona reputació com a directora mèdica. Vaig passar de guanyar uns centenars de dòlars a la setmana a tenir ingressos de sis xifres. El meu deure era fer servir la meua experiència mèdica en benefici econòmic de l’organització per a la qual treballava. Sé com les assegurances mèdiques mutilen i maten als pacients. Estic aquí per parlar-vos de la feina bruta de l’assistència sanitària. M’atormenten els milers d’expedients on vaig escriure aquesta paraula letal: **“denegat”**.

El documental *Sicko* va tenir un gran impacte als Estats Units. La idea del seu director no era explicar què passava amb els prop de 50 milions de nordamericans que no tenen assegurança mèdica sinó “fer una pel·lícula sobre els 255 milions restants que sí

que tenen assegurança mèdica. Sobre tots aquells que estan vivint el somni americà”.

Així, al llarg dels seus 120 minuts Sicko ens explica casos de persones amb noms i cognoms abandonades per les seves assegurances sanitàries privades amb un objectiu: guanyar diners, encara que sovint sigui gràcies a deixar morir els seus clients.

Però per què el cafèamblllet dediquem una portada a la història de Linda Peeno explicant uns fets que van passar fa 28 anys? Per què parlem d’una pel·lícula on s’expliquen casos de persones que viuen a milers de quilòmetres d’aquí?

La resposta a aquestes preguntes és: publiquem i expliquem tot això perquè si no fem res, ben aviat allò que explica *Sicko* passarà a Barcelona, Manresa o Tortosa. Perquè ara mateix una trama político-financera està aplicant mesures per a què

l’escenari sanitari nordamericà sigui una realitat a Catalunya. Només una dada: segons David Himmelsstein, professor de Salut Pública de la Universitat de Harvard, més de 100.000 persones moren cada any als EEUU per no poder pagar els tractaments mèdics.

A Catalunya la llarga tradició de sanitat pública pot fer difícil imaginar que algun dia puguem arribar al nivell de desprotecció dels Estats Units.

A Catalunya encara prenem gairebé com un fet natural que si emmalaltim tindrem bons hospitals, metges i tractaments en el servei públic de salut, independentment de la nostra situació econòmica. Però encara que costi d’acceptar, això pot canviar. De fet ja està canviant i si no aturem els plans de CiU, històries com les que explica la doctora Linda Peeno, seran una realitat a Catalunya. Perquè el que explica Peeno és el que passa quan plans com els de CiU s’acaben imposant.

Primer de tot: Si t'ho vols creure estàs en el teu dret, però CiU menteix.

Abans d'entrar en els detalls de CiU i de l'entramat financer català cal desmuntar la gran mentida de CiU. Benvolgut lector, llegeixi aquesta frase en veu alta:

“El problema principal no és que no hi ha diners. El problema és com es gestionen els diners que hi ha”.

El problema és que CiU treballa perquè les transnacionals i el sector financer puguin fer negoci amb la salut dels 7 milions d'habitants de Catalunya.

Exemple: Per una banda CiU retalla els pressupostos dels hospitals públics. L'Institut Català de la Salut (ICS) ha patit una retallada del 12,9%. Mentrestant, entre 2010 i 2012 la multinacional IDC Salut (antiga CAPIO) va duplicar la facturació en contractes amb el Departament de Salut. Les dades demostren que CiU no retalla en hospitals públics per estalviar. CiU retalla el pressupost dels hospitals públics per donar-li aquests diners als hospitals de les grans corporacions privades. **Arribats a aquest punt algú podrà dir:**

“Val, m'és igual a qui li donin els diners... A mi tant m'és que m'operin a Bellvitge o a CAPIO. Jo el que vull és que m'operin”.

OK. Però atenció. En primer lloc CAPIO et rebrà amb els braços oberts si el que tens és una patologia senzilla que li permet guanyar diners. Però si el teu procés es complica, o et descombreixen una malaltia greu i de tractament costós i llarg, CAPIO es desfarà de tu i enviarà el pacient a un hospital públic. **I ara algú pot dir:**

“Val, llavors que em tractin a l'hospital públic”.

Però quina mena d'hospitals públics tindrem si CiU finalment porta a terme els seus plans? De ben segur s'assemblaran molt més als hospitals de beneficència del segle XIX que al sistema sanitari públic i de qualitat que hem tingut fins ara. En canvi, tindrem uns hospitals amb recursos massa limitats, sense investigació,

amb professionals mal pagats i sense capacitat per donar el tractament més eficaç i més resolutiu. En definitiva: un hospital per a pobres. Un hospital de caritat on si al mecenes de torn li va bé, hi haurà llençols i medicines.

Si creus que exagero, si creus que CiU no té com a objectiu destruir els nostre sistema sanitari, valora les següents dades:

CiU al servei de La Caixa

El cap de CiU no és ni Artur Mas, ni Duran i Lleida ni Boi Ruiz. De fet tots aquests són els empleats. Perquè qui paga les despeses de CiU és Isidre Fainé, president de La Caixa. I no és una 'teoria de la conspiració'. És una realitat que es pot demostrar en xifres: CiU ha estat el partit que més diners ha rebut de La Caixa: 21.490.000€. La dita popular diu que “*qui té el cul llogat no seu quan vol*”. I amb aquest deute sobre la taula, ens hem de preguntar: qui mana a CiU? Qui decideix si CiU ha de recolzar els hospitals públics o ha de donar negoci a les mútues? Quina relació hi ha entre els interessos de La Caixa i les decisions de CiU? Mira aquest requadre:

Cronologia

Octubre de 2009: La Caixa va comprar l'asseguradora Adeslas per 1.178 milions d'euros. En aquell moment el president Isidre Fainé va declarar que el de les assegurances privades era “un dels àmbits on es preveu major creixement als propers anys”. Segurament La Caixa havia d'estar ben segura d'això com per pagar 1.178 milions d'euros per Adeslas.

Desembre de 2010: CiU nomena com a Conseller de Sanitat Boi Ruiz, fins aquell moment cap de la patronal sanitària privada Unió Catalana d'Hospitals. Pocs dies després, a la seva primera entrevista a TV3 com a conseller va dir:

“Sort tenim de què el 26% dels catalans tinguin assegurança mèdica privada (...) Recomano totalment als ciutadans que es facin d'una mútua”.

Una campanya publicitària a la mida de La Caixa. Al 2011 Adeslas va augmentar el seu benefici en un 84%.

La segona part de la campanya a favor de les mútues privades va ser més agressiva. CiU va retallar el pressupost de la sanitat pública que va passar de 9.540 milions d'euros al 2010 als 8.040 al 2014. L'impacte d'aquesta reducció és pot veure, per exemple, a l'augment a llistes d'espera quirúrgiques o per fer-se una prova diagnòstica.

Davant d'això algú podria pensar:

“Molt bé, però si la sanitat pública no funciona bé potser Boi Ruiz té raó i el millor és pagar una mútua i assegurar-se una bona atenció”

Però un altre cop, si penses així tens un problema: t'han amagat informació. **Mira:**

Els problemes de les mútues

A) SÓN CARES:

Els anuncis publicitaris de les mútues ofereixen autèntiques gangues sanitàries. “La teva assegurança de salut completa i de qualitat des de 27€ al mes” diu FIATC. “Seguro de salud des de 12€ al mes” ofereix Adeslas. Però de veritat algú es pot creure que amb 12€ estaràs cobert? De fet, una de les queixes més freqüents en relació al preu de les assegurances privades és la seva potestat per apujar el preu de la prima de manera indiscriminada. Exemple: **José Luís L. R.**, barceloní de 75 anys denunciava en una carta a un diari l'any 2013: “Des de fa més de 40 anys la meua dona i jo som socis d'Assistència Sanitària. Des de fa quatre anys l'augment de la prima ha estat d'un 6% anual però enguany ha estat espectacular: un 22%”. I es pregunta: “Què passa? Ja no som rendibles? M'estan forçant a donar-me de baixa?”. José Luís va rebre resposta d'**Alfons Conesa**, Director de l'Agència Catalana del Consum: “L'import de la prima respon al principi de llibertat de competència (...) En el cas de que l'assegurat no accepti l'augment l'entitat [la mútua] podrà negar-se a prorrogar el contracte”. És a dir: et poden cobrar durant 40 anys i quan ets vell i comences a gastar, t'apujen la quota fins que t'has de donar de baixa. I el que és millor: la majoria de mútua no accepten

clients de més de 70 anys o, si els accepten, ho fan a un preu astronòmic. Davant d'això l'administració diu: “això és la lliure competència”...

B) NO EM PREOCUPA. TINC DINERS.

Ok. Si tens uns quants milions d'euros probablement no t'hagis de preocupar. Però si no és el cas, encara que et puguis permetre una assegurança d'alt standing, segueixes tenint un problema. Totes les assegurances, per més premium que siguin, tenen un límit. Són moltes les persones que s'assabenten d'aquests límits –convenientment camuflats a la lletra petita– justament quan una malaltia greu arriba. Com diem, quan això passa, a Catalunya, el sistema públic arriba al rescat. Però als Estats Units, on el sistema públic és gairebé inexistent, això significa la fallida i la mort. **Quantin Young, Coordinador del Programa Nacional de Salut dels EUA ho explica així:**

«Fallida mèdica vol dir que t'embarguen per deutes sanitaris, perquè els honoraris del metge, les factures de les anàlisis i les despeses d'hospitalització s'han acumulat. Llavors intervé l'executor judicial i t'ho treuen tot: per si fos poc estar malalt, potser moribund, et treuen la casa, el cotxe, els mobles, et deixen al carrer, t'impedeixen enviar els teus fills a la universitat. És una salvatjada. Les fallides mèdiques no són un fenomen marginal, ja que el 62% de totes les fallides declarades pels tribunals dels EUA corresponen a deutes mèdics, i tots els anys un milió de persones van a la fallida per aquesta classe de deutes ».

Curiosament, moltes d'aquestes fallides són de persones que tenien una assegurança que, arribats a un cert nivell de despesa, abandonen el malalt.

C) SOLEN SER DE BAIXA QUALITAT

Segons un estudi efectuat pel Col·legi de Matges de Barcelona (COMB), els metges valoren negativament les dues empreses líders del sector (Sanitas i Adeslas).

Segons els facultatius, cap de les dues arriba al 5 en un rànquing de l'1 al 10. Una de les raons principals és "la dificultat en l'autorització de les proves". I en aquest punt cal recordar a Linda Peeno, amb qui obríem el reportatge. Un altre problema afegit que té un impacte directe en la qualitat de l'atenció prestada per les mútues és la cada cop més precària remuneració als professionals. Segons el Colegio de Médicos de Madrid les aseguradores estan arribant a pagar 8€ per consulta al metge. "Mentrestant – explica un dels seus membres, Miguel García Alarilla– les aseguradores han augmentat els seus beneficis en un 20%"

Segons el COMB "la guerra comercial i de preus afecta la qualitat dels serveis".

Així doncs, per una banda tenim pacient mal atesos i per una altra, metges mal pagats. Al mig de tot, unes companyies guanyant cada cop més diners. **Davant d'això algú pot dir:**

OK, però si les assegurances privades són tan terribles com és que segueixen? Com és que la gent no es queixa i es monta un escàndol? En teoria si són tan dolentes la gent no les contractaria. Com es que mai sentim res dels seus atropellaments, de les seves pràctiques? De com deneguen tractaments?

Al meu entendre hi ha dos motius:

a) Quin mitjà hauria d'explicar realment com són i el que fan les mútues? La Vanguardia, que es propietat del vicepresident de La Caixa, propietària d'Adeslas? El Periódico, que li deu 245M d'euros a diversos bancs, entre ells La Caixa? Qualsevol dels altres mitjans que reben milers d'euros mensuals per anunciar mútues privades? Perquè segur que us heu adonat de l'enorme quantitat d'anuncis de mútues privades que hi ha ara mateix: a la televisió, a les marquesines, als autobusos, als diaris... TV3, sense anar més lluny, està ple d'anuncis de mútues. En aquest escenari, sembla difícil que els mitjans posin en qüestió les mútues. I sinó, pensem en l'època de la bombolla immobiliària quan els

diaris i revistes portaven pàgines i pàgines amb anuncis de pisos... Quin diari hagués explicat que el preu de l'habitatge baixaria? Quin mitjà s'hagués atrevit a contradir la seva gran font d'ingressos? El mateix està passant amb les mútues privades.

b) Però hi ha una altra raó que explica perquè els abusos de les mútues no es converteixen en escàndols: avui a Catalunya, quan una mútua deixa tirat un ciutadà, allà hi ha la sanitat pública per rescatar-lo. Però com hem dit abans, això pot tenir els dies comptats. Mirem:

El tir de gràcia a la sanitat pública:

"Si ja pago una mútua, per què he de pagar la Seguretat Social?" Com hem vist, un dels sistemes que fa servir CiU per desmuntar els hospitals públics és retallar el seu pressupost i donar aquests diners a multinacionals com CAPIO. Però el pla va més enllà i té com a principal objectiu beneficiar a les mútues privades i als seus propietaris: la banca. **Mirem con funciona aquest pla que a Catalunya compta amb el recolzament de CiU, PP i Ciutadans:**

La idea és que les persones que es paguen una mútua sanitària puguin desgravar les despeses. És a dir: si una família es pot permetre gastar 2.400€ anuals per pagar una mútua –amb més o menys esforços, en algun cas privant-se de lleure, cultura o aliments de qualitat– el fet de poder desgravar la despesa li suposaria una estalvi directe de 360€. Bé.

L'argument a favor d'aquesta desgravació és: si una persona es paga la seva assegurança i fa servir la sanitat privada està ajudant a descongestionar la sanitat pública i –com que no fa servir la sanitat pública o la fa servir menys– és just que no se li cobri el mateix que a qui només fa servir la sanitat pública. Sembla just, no? Veiem-ho. Desgravar les despeses d'IRPF de les quotes de les assegurances privades significaria que les arqués públiques recaptarien menys diners. D'aquesta manera

l'Estat perdria entre 200 i 300 milions d'euros anuals, segons els mateixos impulsors de la mesura. Uns euros que, òbviament, ja no es podran fer-se servir per finançar hospitals públics. Sembla, doncs, que estem davant un altre pla per afleblir i retallar la inversió en sanitat pública i que afavoreix directament les empreses sanitàries privades propietat de la banca. I no queda més remei que preguntar-se: aquesta desgravació què és sinó un altre monumental rescat amb diners públics a la banca i les seves empreses?

Però malgrat tot això, algú podria dir:

"A mi m'és igual que això beneficiï a la banca si a mi em permet estalviar-me 360€ anuals en impostos... Jo ja pago la meua sanitat i no necessito la sanitat pública".

Imaginem-nos que s'implanta la desgravació per les quotes de les assegurances. Com hem dit, els 7 milions d'assegurats actuals deixarien d'aportar prop de 300 milions d'euros. Però la cosa seria més greu encara ja que la desgravació abaratiria el preu a pagar pels ciutadans i això comportaria que moltes persones es donessin d'alta, amb la qual cosa encara es deixarien d'ingressar molts milions més que ja no servirien per finançar els hospitals públics.

I aquí cal fer la pregunta a aquells ciutadans que volen que la quota de la mútua desgravi:

> Què fareu quan us neixi un fill malalt i no el vulgui assegurar cap mútua?
> Què fareu quan tingueu 70 anys i la mútua se us tregui de sobre augmentant la prima un 200%?
> Què fareu quan la vostra mútua us denegui un tractament contra el càncer?
> Què fareu quan l'equip d'advocats de la mútua us assenyali la lletra petita d'una clàusula impossible d'entendre i que us deixa sense cobertura?
> Anireu a l'hospital públic amb el qual vau decidir no contribuir?

Com he dit abans qui escriu aquestes línies no té intenció de fer cap mena de judici moral sobre les decisions de les persones. I afegeixo que sempre defensaré el dret de qualsevol persona a accedir a uns serveis sanitaris públics. Als que paguen per fer-los possibles i als que no volen pagar perquè ja en tenen un de privat. Fins i tot defensaré l'accés a la sanitat pública a defraudadors d'impostos com Millet, Messi o els amos de Pans&Company.

Però hi ha una pregunta que m'agradaria formular als que no volen pagar per fer una sanitat per a tothom:

Heu pensat que si milions de persones com vosaltres deixen de contribuir a la sanitat pública, quan la mútua us deixi tirats no tindreu on anar?

Per sort actualment la demanda per desgravar les quotes de l'assegurança privada no és una demanda popular sinó una campanya orquestrada pel conglomerat de la sanitat privada i la banca. Un exemple és la iniciativa "Por la desgravación fiscal" impulsada per l'Institut de Desarrollo e Integración de la Sanidad (IDIS). Aquest lobby de la sanitat privada té entre els seus integrants a les assegurances Adeslas, Asisa, DKV, Sanitas, Mapfre, Axa, Caser; als grups hospitalaris IDCSalut (CAPIO), Quiron, Hospiten; les farmacèutiques Roche, Sanofi, Farmaindustria, Novartis, Esteve, Pfizer i a les companyies tecnològiques Siemens, Philips, General Electric, Indra... Totes aquestes empreses estan liderant aquesta "campanya popular" que fins i tot compta amb un web de recollida de signatures. Dels 6,8 milions d'assegurats han signat poc més de 76.000 a l'últim any. A Catalunya els aliats de les corporacions privades per aconseguir aquesta enorme subvenció encobertes a la banca són CiU, PP i C's. Tots tres partits portaven la desgravació als seus programes electorals.

Què hem de fer?

Sóc conscient que l'escenari que acaba de descriure és desastrós: diners públics a mans de grans multinacionals, mútues que abandonen els seus clients a la seva sort, maniobres polític-empresarials per treure tots els diners possibles als ciutadans,

partits que governen al servei del bancs que els financien... i darrere de tot, la possibilitat real que en un futur no molt llunyà, a Catalunya, la gent mori per no tenir assistència adequada.

La possibilitat real que la nostra salut quedi únicament en mans d'unes empreses que tenen un sol objectiu: fer diners com sigui.

Teresa Forcades, metgessa i monja benedictina, explica la seva experiència treballant a un hospital de Buffalo, a l'estat de Nova York:

Escopint sang en silenci...

"Un dia vaig visitar un pacient que escopia sang. Em va dir que ja feia un any que estava així. De seguida li vaig recriminar perquè no havia vingut abans i em va confessar que, amb el que pagava de la mútua privada, hauria hagut de fer front a moltes despeses, ja que no li entrava l'analítica ni altres proves. Aleshores no hauria pogut acabar de pagar els estudis universitaris a la seva filla. Davant d'aquesta disjuntiva va decidir esperar. Al cap d'uns mesos va morir de càncer. No sé si s'hauria salvat, però aquell fet em va semblar d'una injustícia terrible".

"A l'hospital on treballava, privat evidentment, cada pacient tenia una fitxa on s'indicaven les prestacions a què tenia dret en funció de la seva quota de la mútua. Segons el que pagava tenia prioritat en l'atenció o s'havia d'esperar, entre moltes altres coses. Innocent de mi, vaig anar a queixar-me a la direcció del centre i els vaig dir que allò semblava un negoci. La seva resposta va ser, efectivament, que aquella clínica era un negoci i que els inversors havien estudiat la millor possibilitat, que es va debatre entre un aparcament o un centre sanitari. Al final van veure que farien més diners amb la segona opció"

No et facis una mútua

L'economista i membre de Dempeus per la Salut Pública, Àngels Martínez Castells ho té clar: "No s'ha de caure en el parany de fer-se d'una mútua perquè si ho fas els estàs seguint el joc i admets que ells han guanyat. El que hem de fer és exigir que se'ns atengui com cal a la sanitat pública".

Quina possibilitat de viure té el meu fill si **només puc pagar la meitat del tractament?** Ho he venut tot, he hipotecat tot el que tenia... **Cap pare hauria de patir aquest torment...**

Extracte de l'article "La causa de la meva vida" de Edward Kennedy, publicat a la revista Newsweek el 18 de juliol de 2009. (Traducció: Àngels Martínez Castells).

El 1964, estava volant amb diversos companys a la Convenció Demòcrata de Massachusetts, quan el nostre petit avió es va estavellar i es va encendre. El meu amic i col·lega en el Senat, Birch Bayh, va arriscar la seva vida per treure'm de les restes. El nostre pilot, Edwin Zimny, i el meu assistent administratiu, Ed Moss, no varen sobreviure. Amb les vèrtebres fetes pols, costelles trencades i un pulmó col·lapsat, vaig passar mesos a l'Hospital Baptista de Nova Anglaterra a Boston. (...) Sabia que l'atenció era cara, però jo no me n'havia de preocupar.

Ara faig front a un altre problema mèdic. L'any passat em van diagnosticar un tumor cerebral maligne. Cirurgians del Duke University Medical Center han eliminat part del tumor, i he rebut la radiació de protons a l'Hospital General de Massachusetts (...). Una vegada més, he gaudit de la millor atenció mèdica que els diners (i una bona pòlissa d'assegurança) pot comprar.

Però la qualitat de l'atenció no ha de dependre dels seus recursos financers, o del tipus de treball ... Tots els nord-americans haurien de poder tenir el mateix tracte que als EUA tenen dret als senadors.

Aquesta és la causa de la meva vida. És una de les raons fonamentals que em va fer desafiar la meva malaltia el passat estiu per parlar en la convenció Demòcrata a Denver i donar suport a Barack Obama, sinó també per assegurar-se que,

com he dit, "que anem a trencar el bloqueig i garantir que tots els nord-americans (...) tindran una atenció decent, la qualitat de l'atenció de la salut com un dret fonamental i no només un privilegi." Durant quatre dècades, he servit aquesta causa, des del Senat dels Estats Units a qualsevol part d'aquest país. Mai ha estat merament una qüestió de política, sinó que va al cor de la meva creença en una societat justa. Ara la qüestió té més sentit per a mi -i més urgència que mai. Però sempre ha estat molt personal, perquè la importància de l'atenció de la salut ha estat una lliçó en la major part dels meus 77 anys.

Res del que estic suportant ara es

pot comparar a veure els meus fills greument malalts. El 1973, quan es lluitava en el Senat per a la cobertura universal, ens assabentem que als seus 12 anys, el meu fill Teddy tenia càncer d'ossos. Van haver d'amputar-li la cama dreta per sobre del genoll. L'informe patològic va revelar que, tot i així, hi havia poques opcions per evitar que es seguís propagant. La seva millor oportunitat de supervivència era un assaig clínic que incloïa dosis massives de quimioteràpia. Cada tres setmanes, a l'Hospital Infantil de Boston, rebia un tractament de sis hores. (...)

Durant les moltes hores a l'hospital, vaig arribar a conèixer a altres pares de nens afectats per la mateixa malaltia mortal. Tots esperàvem que el nostre fill pogués salvar la vida amb aquest tractament experimental. En formar part d'un assaig clínic, cap de nosaltres va pagar. L'experiment va ser declarat un èxit i va concloure abans que alguns pacients acabessin els seus tractaments. Això significava que les famílies havien de tenir una assegurança que cobrís la resta o l'havien de pagar de la seva butxaca. La nostra família tenia els recursos necessaris, així com una excel·lent cobertura. Però altres pares completament desfets preguntaven als metges: Quines possibilitats té el meu fill si només puc pagar la meitat del tractament? O dos terços? Ho he venut tot. He hipotecat tot el que podia hipotecar...

Cap pare ha de patir aquest turment. No en aquest país.

Res es pot
comparar a
veure el meus
fills malalts

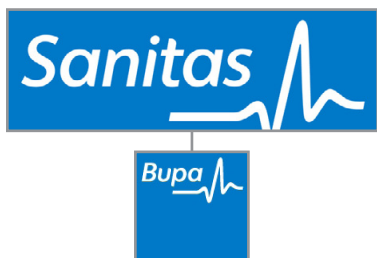

Mútues privades: un negoci en mans de bancs, fons especulatiu, exministres i defraudadors?

“Les assegurances privades de salut és un dels àmbits on es preveu major creixement als propers anys”. Isidre Fainé (La Caixa)

“En plena caiguda del negoci del crèdit i davant els escassos marges de les inversions i de l'estalvi, la banca va decidir volcar-se a l'àrea de les assegurances de salut”. (La Marea)

El negoci sanitari prometia. Per això l'any 2009 La Caixa va comprar Adeslas a canvi de cedir Agbar a la francesa Suez. Al 2011 va entrar a l'accionariat Mútua Madrileña. Al consell d'administració de la mútua trobem Carlos Cutillas (ex El Mundo, Sacyr-Vallehermoso, Chamartin Inmobiliaria); Jaime Montalvo (conseller Banco Santander); Jaime Lamo (Subsecretari d'agricultura durant el franquisme i ministre d'Adolfo Suárez) i José Luís Marin (ex president d'ENDESA, director a Acciona i conseller a AMENA) entre d'altres. Als nou primers mesos de 2014 SegurCaixa-Adeslas va obtenir 161 milions d'euros en beneficis.

Sanitas és propietat de la transnacional anglesa de sanitat BUPA. La filial espanyola està presidida per José Ramón Álvarez, ex president del Banco Zaragozano, d'Arcelor Mittal, ex-governador del Banco de España, expresident de la fundació Príncep d'Astúries i conseller de Tele5 entre d'altres. Entre els consellers trobem Matias Rodríguez, número 2 del Banco Santander i exministre de Governació de Calvo Sotelo i, també, expresident de la Fundació Príncep d'Astúries. Sanitas està sent investigada per Hisenda per un suposat frau de 28 milions d'euros arran de moviments irregulars entre les filials del grup.

DKV Seguros pertany a la companyia transnacional alemanya Munich Health de qui l'especulador Warren Buffet (Berkshire Hathaway) és el principal accionista. A Espanya DKV va participar en la fallida de diversos hospitals privatitzats a València durant el govern de Zaplana, amb el suport financer de les rescates CAM i Bancaja. El president del consell d'administració és Javier Vega de Seoane Azpilicueta, qui ha format part dels consells d'administració de SEAT, Red Electrica Española, CAMPSA, ThyssenKrupp, EMTE i Ferrovial entre d'altres. És vicepresident del Cercle d'Empresaris.

MAPFRE cotitza a l'IBEX 35 i té 10 societats a paradisos fiscals. Segons l'Informe de Responsabilitat Corporativa també té participació empresarial a productores “d'armes controvertides”. Pel consell d'administració de MAPFRE han passat Rodrigo Rato (PP), Francisco Ruiz Risueño (UCD) i José Manuel Fernandez. El president de MAPFRE és Antonio Huertas, qui té un sou de 79.000€ mensuals. Entre els consellers d'administració destaca Manuel Lagares (també conseller a Iberdrola) i Alfonso Rebuelta, provinent de JP Morgan, Citibank. Fins 2013 el rescatat Bankia tenia el 15% de les accions.

Humana, Gilead, el capitalisme i els malalts d'hepatitis C

Quan es tracta de diners, les coincidències no existeixen. Humana (l'asseguradora de medicina privada per a la qual treballava Linda Peeno quan va denegar el tractament a un home que va acabar morint) té com un dels seus principals accionistes el fons d'inversió Capital World Investors qui a la vegada és un dels principals accionistes de la farmacèutica Gilead, propietària de la patent de Sovaldi, el caríssim medicament per tractar l'hepatitis C.

La jungla americana

El documental *Sicko* explica les diferents argücies que les companyies d'assegurances de salut utilitzen per denegar tractaments als assegurats. Aquests són només tres casos però descriuen una realitat a la que cada any han de fer front centenars de milers de famílies arreu els Estats Units. Uns casos que afecten no només als assegurats de plans econòmics sinó als assegurats amb cobertures “completes” o “premium”.

Un tumor invisible

Maria Watanabe va acudir al seu metge a Califòrnia. Tenia una assegurança amb la mútua **Blue Shield**. La van derivar a un neuròleg, però la seva mútua li va denegar una ressonància magnètica, al·legant que “no era medicament necessària”. Poc després, estant de vacances al Japó es va sentir malalta. Va acudir a un hospital en el qual li van fer la ressonància. Els metges li van diagnosticar un tumor cerebral. Quan va tornar a Estats Units, la seva mútua va seguir assegurant que no tenia cap tumor. Maria va denunciar a Blue Shield. En el judici es va demostrar que el metge que li havia denegat les proves a Maria signava totes les cartes de denegació que li lliurava la companyia, sense tenir coneixement dels casos.

Ara sí, ara no

En el cas de Tarsha Harris els metges de la seva mútua **-Blue Cross-** si que van aprovar una operació per valor de més de 7000 dòlars. Un cop realitzada l'operació, la companyia va investigar Tarsha, fins a descobrir que en el passat havia tingut una infecció fúngica, candidiasi, i no ho havia declarat en signar la seva pòlissa, però que sí que apareixia en el seu historial mèdic. Encara que legalment ella només havia de declarar les malalties greus preexistents, Blue Cross va utilitzar aquesta “malaltia preexistent no declarada” per trencar el contracte amb Tarsha amb efectes retroactius. És a dir, per no pagar els costos de l'operació que la mateixa mútua havia aprovat realitzar.

El Consell ha dit que no

Tracy Pierce patia càncer de ronyó i estava assegurat a l'hospital **Saint Joseph**, a Kansas City, Missouri. Va anar patint denegació rere denegació de tots els nous tractaments que apareixien per resoldre el seu problema. L'últim va ser la possibilitat d'un trasplantament de medul·la. Un tractament experimental. El seu metge pensava que aquesta podia ser una solució, i van trobar que la medul·la del seu germà menor era compatible per a un trasplantament. No obstant això, el Consell d'Administració de l'asseguradora mèdica va considerar que Tracy no era un bon candidat per aquest tractament experimental. Va morir poc temps després deixant una dona i un fill.

TV3 i sanitat pública: més informació crítica i menys propaganda de mútues privades

Benvolgut Brauli Duart, President de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals:

Les entitats sotasignants ens dirigim a vostè per fer-li arribar que en interès de la ciutadania en general i de la pluralitat informativa, volem i per això demanem que TV3 emeti en horari de màxima audiència dos documentals:

Sicko (Michael Moore)

La Salut, el negoci de la vida (Sicom TV)

La demanda es fonamenta en què:

PRIMER: per mandat exprés del Parlament, TV3 té la missió de “fomentar el debat plural sobre qüestions d’interès públic” per a què “puguin donar resposta eficaç a la demanda d’informació veraç, plural i independent”.

SEGON: el sistema sanitari català està patint una seguit de canvis que afecten profundament la seva estructura i la mateixa concepció fundacional del sistema.

TERCER: els canvis que s’estan fent al sistema afectaran, al nostre entendre, directament la salut de milions de ciutadans.

QUART: els dos documentals proposats aporten informació i opinions molt rellevants i qualificades per tal que la ciutadania pugui tenir una visió més amplia sobre un tema de tant interès com és el de la salut.

CINQUÈ: als darrers mesos la presència de publicitat de companyies d’assegurances privades és massiva a TV3. Sense posar en qüestió la llibertat de les empreses per contractar els serveis de TV3, pensem que la gran quantitat d’anuncis que pregonen un model de sanitat concret (privat, elitista i a l’abast només d’una part

de la població), distorsiona la realitat del món de la salut i per tant creiem que l’emissió dels dos documentals proposats oferiria un relat diferent al que imposa la sanitat privada gràcies a la seva potència econòmica per comprar anuncis a la televisió pública. En moments com els actuals és injust que les multinacionals de sanitat privada tinguin més presència a la televisió pública que les veus que adverteixen –com és el cas d’aquests dos documentals– dels perills que representen aquestes multinacionals per a la sanitat i la salut de totes les persones.

Per què s’ha de veure *Determinants de la Salut, el Negoci de la Vida* a TV3

El Dret a la Informació és propietat de la ‘ciutadania’. La televisió pública ho és quan fa servei públic –serveix– a la gent. I què pot tenir més interès per a la ciutadania que la seva Salut, la pròpia, la del seu entorn i la de tots? Estem parlant de la salut pública, les circumstàncies en què les persones naixem, creixem, envellim, vivim, ens guïem, ens eduquem, treballem, mengem o respirem, i els factors socials i polítics que la condicionen, els ‘determinants de la salut’.

La sèrie de documentals *La Salut el Negoci de la Vida* (3) i la seva evolució permanent, s’ha pogut anar seguint des de fa més de dos anys. Més de 150 projeccions per tot Catalunya a cinemes, casals, ateneus, universitats, ambulatoris, hospitals i arreu on ens han convidat, hi hagués dues o cent persones a l’auditori. I el que sempre hem escoltat ha estat: “Aquest documental l’ha de veure tothom, TV3 l’ha de posar”. Senyors de la ‘pública i la nostra’, a la seva disposició · SICOM TV

Per què s’ha de veure *Sicko* a TV3

El primer gran encert de la pel·lícula *Sicko* és d’enfoc: no es tracta d’explicar què passa als EEUU quan no tens assegurança de salut. L’objectiu de la pel·lícula és, justament, parlar de les persones que sí que tenen assegurança mèdica privada i les terribles conseqüències que té dependre d’aquestes estructures per proporcionar serveis sanitaris. Actualment el Govern i el conseller de sanitat, Boi Ruiz, aposten per una Catalunya on aquesta mena de sanitat tingui un paper central. Davant el constant avenç de les asseguradores privades al nostre país (amb el recolzament de les polítiques del Govern) el documental de Michael Moore aporta elements a tenir en compte per la ciutadania davant el canvi de model sanitari (unilateral i no negociat) que imposa CiU. Una veu que ha de tenir cabuda a la televisió pública, actualment farcida d’anuncis d’empreses de sanitat privada.

Si vols saber més sobre aquests dos documentals i signar la petició per l’emissió a TV3, pots visitar aquesta adreça:
www.cafeamblllet.com/doc

O capturar aquest codi QR:

La sanitat en mans dels mateixos que ens desnonen, que ens tallen l'aigua i la llum i que ens venen preferents

La bombolla immobiliària va convertir el dret a l'habitatge (recollit a la Constitució) en un multimilionari negoci per a bancs i constructores. Avui, les conseqüències d'aquesta mercantilització estan a la vista: 115 desnonaments diaris. ⁽¹⁾

D'altra banda, amb els serveis bàsics com l'aigua i l'energia elèctrica va passar el mateix. Gràcies a les successives privatitzacions –que van suposar un negoci multimilionari per a empreses participades per la banca– aquests serveis bàsics es van convertir en una mercaderia més amb uns resultats ben coneguts: milers de famílies que no poden accedir a l'aigua potable o a la calefacció, queden abandonades a la seva sort davant la insalubritat i el fred mentre les empreses que mercaden amb aquests serveis obtenen beneficis milionaris. Una dada: amb l'1,3% dels beneficis de Gas Natural, Endesa i Iber-

La banca no en té prou amb haver-nos desnonant, haver-nos tallat l'aigua i haver-nos venut preferents. Ara li toca el torn al dret a la salut

drola es podria acabar amb la 'pobresa energètica'. ⁽²⁾

Veiem doncs, que els drets socials queden en mans de la banca, quan és la banca qui fa d'intermediari entre aquests drets i els ciutadans, es fan totalment impracticables.

Però la voracitat de la banca no només fa impossible l'exercici dels drets socials. Fins i tot els drets que assisteixen els que encara tenen alguna cosa estal-

viada, es converteixen en paper mullat davant la banca. El dret a la propietat privada –tan estimat i reivindicat per aquells que més propietat privada atesoren– tampoc resisteix la lògica depredadora bancària. Si no que li preguntin als d'afectats per l'estafa de les preferents.

Aquests exemples deixen clar que davant la banca i els seus interessos no hi ha dret que valgui: ni dret a l'habitatge, ni als serveis bàsics, ni a la propietat privada dels ciutadans. Però la banca no en té prou amb haver-nos desnonat, haver-nos tallat l'aigua i haver-nos expropiat els estalvis i busca constantment noves maneres de convertir els nostres drets en un negoci. Ara li toca el torn al dret a la salut.

Amb la complicitat dels governs de CiU i el PP (entre d'altres) la banca pren posicions i posa en marxa un enorme negoci al voltant del dret a la salut de

la població. Així, mentre els governs destrueixen la capacitat pública de garantir aquest dret, la banca treu partit i, un altre cop, es presenta com a intermediària entre els ciutadans i els seus drets (previ pagament, és clar).

No podem permetre tornar a caure al parany.

Vam posar en mans de la banca el dret a l'habitatge. Resultat: desnonats.

Vam posar en mans de la banca l'electricitat. Resultat: congelats.

Vam posar en mans de la banca els nostres estalvis. Resultat: estafats.

Ara la banca –i els partits al seu servei– volen posar en mans de la banca el dret a la salut. Si no ho evitem el resultat és previsible: morts.

⁽¹⁾ Dada del Col·legi de Registradors d'Espanya.

⁽²⁾ elcritic.cat · t.co/WjJKDjKVx6

Àngels Martínez Castells · Economista i membre de Dempeus per la Salut Pública

Merkel no pot governar sense l'aprovació dels poderosos laboratoris farmacèutics amb seu a Alemanya

Ens espanten, ens fan tirar enrere, ens coaccionen, però ens ofereixen bàlsams i remeis si podem pagar el seu preu. Estem començant a oblidar el xantatge que va suposar la falsa epidèmia de Grip A quan se'ns adverteix perquè no ens arribi la camisa al cos, que els laboratoris no troben rendi-

ble investigar en nous antibiòtics i que d'aquí a poc hi haurà bacteris resistents que serà impossible vèncer. I han arribat a superar totes les barreres de dignitat posant preus de monopoli (és a dir, sense cap contacte amb els costos reals) i, sense cap bri de sentit social, a medicaments

Ja sabem qui és Gilead, el laboratori que especula amb el Sovaldi i quins voltors de la guerra i de la mort té al darrera.

fa temps una periodista de l'Agència Reuter m'explicava que a Alemanya ningú pot ocupar la Cancelleria (ni tan sols la senyora Merkel) sense l'aprovació dels poderosos laboratoris farmacèutics amb seu a Alemanya. Però el seu poder és global, i cal ser un polític amb les idees molt clares per posar-los a ratlla. L'any 2009, el president Rafael Correa va voler que més gent a Equador pogués disposar dels medicaments que necessitava reduint el seu cost. Immediatament, l'ambaixada dels EUA a Quito i les companyies farmacèutiques multinacionals es van posar d'acord amb tres ministres del govern per boicotejar la nova política de salut. Es van reunir a l'ambaixada representants locals de Pfizer, Merck, Sharp and Dohme, Schering-Plough, i Wyeth. El seu objectiu: posar-se d'acord per protegir les seves llicències a l'Equador. Per sort per a la salut pública, l'intent de cop va fracassar, i a l'abril del 2010 Equador va poder importar genèrics d'Ritonavir, el fàrmac contra el VIH/SIDA que ha salvat milions de vides.

Alta tensión
Por un nuevo modelo energético sostenible, democrático y ciudadano

El negocio de la comida
¿Quién controla nuestra alimentación?

Recuperant la sobirania energètica i alimentària

Icaria editorial

LA VANGUARDIA "la Caixa"

La Vanguardia és propietat del Grup Godó (com 8TV i RAC1). El Grup Godó és el grup de comunicació que rep més subvencions a tot Espanya. N'és propietari Javier Godó, vicepresident de La Caixa i conseller de CaixaBank. Segons la CNMV, el 2010 La Caixa va concedir préstecs i avals a Javier Godó per 24M€. Al consell d'administració del Grup Godó trobem Lluís Conde, conseller del Banco de Inversiones Lazard i fundador de Seeliger-Conde, empresa que va fixar Esperanza Aguirre. David Cerqueda, un dels directors generals del Grup ha ocupat càrrecs de responsabilitat a Goldman Sachs i BNP Paribas.

ABC BBVA

A l'empresa editora de l'ABC, Vocento, trobem la família Ybarra, històrica del BBVA. Al consell d'administració trobem Fernando Azaola, del consell assessor del BBVA. Trobem també Santiago Bergareche, vicepresident de Ferrovial, copresident de CEPSA, i exdirector general del BBVA. A Vocento també trobem Jaime Castellanos, conseller a Acciona i president del Banco de Inversiones Lazard... i concunyat d'Emilio Botín. Al consell d'administració també trobem Rodrigo Echenique, conseller del Banco Santander.

LA RAZÓN Sabadell

L'editor del diari La Razon és José Manuel Lara, a través del Grupo Planeta. Lara és vicepresident del Banc Sabadell. El 2010 Planeta va rebre crèdits per valor de 800 milions d'euros (Santander 300, Bankia 200, BBVA 130, La Caixa 100 i el Banc Sabadell 100).

La publicació que tens a les mans:

No accepta subvencions.

**No accepta publicitat
institucional.**

**No accepta publicitat
de bancs ni d'empreses
de l'IBEX o amb seus a
paradisos fiscals.**

**Per això, la teva
col·laboració és im-
prescindible
per poder continuar
explicant el que tants
volen amagar.**

EL PAÍS Santander

Alguns accionistes del Grupo PRISA, editor del diari El País són: BNP Paribas, Bank of America i Deutsche Bank. CaixaBank, Banco Santander i HSBC n'entren al capital el 2014. Actualment el deute de PRISA arriba als 3.000M€ i per això ha convidat diverses entitats financeres a incorporar-se al capital de l'empresa o a augmentar-hi la seva participació. Algunes són: BBVA, Banco Sabadell, Banesto, Banca March i Citibank. Fernando Abril-Martorell, conseller delegat de PRISA, ha estat a Credit Suisse fins el 2011 i a JP Morgan com a tresorer. Alain Minc és al consell d'administració de PRISA i CaixaBank.

el Periódico "la Caixa"

El març de 2009 el Grupo Zeta, editora d'El Periódico de Catalunya, va signar un crèdit sindicat de 245M€ amb 24 entitats financeres, entre les quals destaquen el Banco Popular, el Banco Sabadell i La Caixa. Des de llavors el president de la comissió executiva de Zeta és Juan Llopart, home de confiança d'Isidre Fainé, president de La Caixa. Llopart ha estat imputat en diversos escàndols financers, entre ells pel Cas Bankia. Llopart està imputat sota l'acusació de «falsificar els comptes i estafar els petits accionistes». El Periódico no va informar d'aquesta implicació.

EL MUNDO Unipol GRUPPO

El diari fundat per Pedro J. Ramirez, recentment destituït, té al darrere Unidad Editorial. Els accionistes són Fiat, els bancs italians Mediobanca, Unipol Banca, el Banco San Paolo i l'empresa de pneumàtics Pirelli, entre d'altres.

FES-TE SOCI

Escull la forma de pagament:

Si et fas soci, per de 60€ l'any podrem enviar-te les 11 edicions a casa teva i, sobretot, imprimir i distribuir 1.400 exemplars gratuïts repartits a bars, comerços, transports d'arreu de Catalunya.

☐ **A) Rebut domiciliat**

Escull opció:

☐ 12 cobraments de 5€ ☐ 2 cobraments de 30€

☐ 6 cobrament de 15€ ☐ 1 cobrament de 60€

☐ Tria la quantitat mensual que vulguis aportar)

Import: €

DADES BANCÀRIES PER LA DOMICILIACIÓ

IBAN	ENTITAT
OFICINA	D.C.

SIGNATURA

Per cada 10 euros que aportis **imprimim 232 exemplars
(i si vols, t'enviem un a casa teva!)**

**“El que més ens agrada és que les persones que financien
aquest projecte no estan pagant per accedir a informació.
Estan pagant perquè aquesta informació arribi a cada racó”**

**Als poderosos els preocupa que expliquem allò que volen amagar.
**Però el que més els preocupa és que la informació arribi
a centenars de milers de lectors. Ens ajudes?****

**Envia'ns la butlleta a l'Apartat de Correus 55 · Breda · Girona · CP17400
O envia'ns un mail a cafeamblletcatalunya@gmail.com**

cafeamblllet.com

Nom i cognoms:

Domicili:

Població

C.P.

Correu electrònic:

NIF:

NOTA IMPORTANT:

Tots els socis tenen accés als extractes bancaris de la publicació i podran veure tots els contractes, nòmines i factures que paga i cobra l'Associació CAFÈAMB-LLET, editora d'aquesta revista. L'objectiu és que cada subscriptor vegi, sense intermediaris, en què es gasta cadascun dels seus euros.

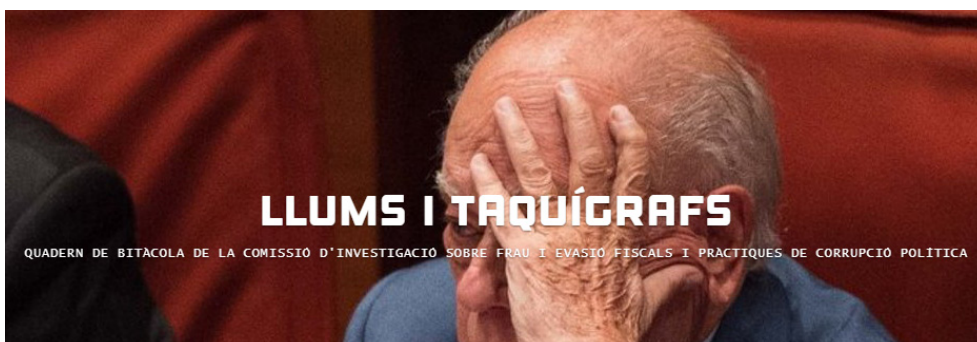
Si ho prefereixes pots fer una transferència indicant-nos les dades de contacte:

Associació cafèamblllet

IBAN ES17 3025 0900 87 1400015132 (Caixa d'Enginyers)

IBAN ES88 1491 0001 21 2121317420 (Triodos)

Llums i Taquígrafs

Ja han començat les compareixences de la “Comissió Pujol” al Parlament. La CUP ha posat en marxa “Llums i taquígrafs” un web per fer un seguiment de tot el que es diu, es fa i es comenta. Us en deixem un petit resum i us convidem a visitar “Llums i taquígrafs”. Hi ha veritables joies!

Què és pot fer?: Jo crec que no cal establir mesures, perquè vostès tenen absolutament totes les mesures, totes les eines necessàries per a una lluita eficaç contra l'evasió fiscal i la corrupció política. No han de crear noves oficines; el que han fer és garantir que les oficines que tenen actualment funcionin de manera correcta “

Les SICAV: Caldria modificar la norma perquè realment no poguessin haver-hi aquests forats legals i no es pogués abusar de la norma.

que això s'assemblava molt a la Guerra Freda, que els partits polítics anaven acumulant armes de destrucció massiva però que la idea no era ser mai utilitzades, sinó que la idea era tots tenim un pacte de silenci, perquè el dia que en disparem una, tot això s'ensorrarà. Bé, se n'ha disparat una, no sé si per casualitat, i tot això s'està ensorrant i ells mateixos veuen que això no pot parar, i contínuament van sortint més filtracions i més filtracions”.

Por a denunciar: El càstig és suficient perquè hi hagi una certa por i no es denunciïn les situacions de caràcter heterodox. I, a banda, ja s'ha cristal·litzat una cultura en la qual ningú diu res. (...) Perquè val a dir que els funcionaris en veuen moltes, de coses heterodoxes, i n'he sentit moltes, de coses heterodoxes, ara, fa un temps, i fa més temps, i s'ho plantegen moralment, però no veuen la forma de com poder parar aquests comportaments i com poder-los denunciar.

“Hi ha el que des de fa un segle s'anomena la indústria del frau fiscal”

Joan Francesc Pont Clemente, catedràtic de Dret Financer i Tributari de la Universitat de Barcelona.

“A Catalunya es defrauden 16.000 milions anuals”

Miguel Angel Mayo, inspector d'Hisenda i coordinador del Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda.

“Això s'assembla a la Guerra Freda. Els partits anaven acumulant armes però la idea no era utilitzar-les... ara se n'ha disparat una”

Carles Ramió, catedràtic de Ciència Política i de l'Administració de la Universitat Pompeu Fabra

“Si algú defrauda és perquè el sistema no ho està impedit”

Luis Manuel Alonso González, catedràtic de Dret Financer i Tributari de la Universitat de Barcelona

Individualisme salvatge: “En algunes ocasions el frau respon, efectivament, a un individualisme salvatge que prioritza els propis interessos sobre els del conjunt de la societat”.

Anys i panys: “Òbviament, els supòsits d'incompliment requereixen la repressió, però d'una repressió feta per una justícia eficaç i ràpida. El pitjor que ens pot succeir és que alguns dels grans casos que s'estan analitzant en aquesta cambra triguin anys i panys en resoldre's”

Impunitat: El que és «frapant» és que qui ha sigut primera magistratura al país hagi tingut una conducta d'ocultació d'una part del seu patrimoni. Una conducta, però, que no és un supòsit excepcional (...) La impressió que determinades persones es mouen amb impunitat o la impressió que determinades persones viuen molt per damunt del que la seva declaració de renda permetria genera una enorme desafecció”

La indústria: “I finalment hi ha el que des de fa un segle s'anomena la indústria del frau fiscal. La indústria del frau fiscal és el que realment ha de ser perseguit. La indústria del frau fiscal viu emparada sota la manca de veritables tasques d'investigació”

Suborns: “Anualment, es paguen prop d'un milió de dòlars en suborns arreu del món”

Paradisos fiscals: “Hi ha més de setanta centres financers (...) que donen lloc a una xifra oculta de prop de vint bilions de dòlars en el món, possiblement una quarta part de la riquesa mundial”

El frau a Catalunya: “Un estudi realitzat pel Sindicat de Tècnics d'Hisenda, en conjunció amb la Universitat Rovira i Virgili, estableix que a Catalunya hi ha un volum de frau de prop del 24,6 per cent del PIB. Estem parlant de 47.000 milions d'euro ocults al fisc. Estem parlant que es deixa d'ingressar a Catalunya entre 16.000 i 18.000 milions d'euros anuals “.

Els grossos: “Més del 72 per cent del frau el produeixen, el provoquen els grans patrimonis i les grans empreses”.

Falla tot: Què és el que falla? Alguna cosa falla, no? Sabem el perfil, sabem a què respon i sabem els mecanismes (...) però el problema és que falla tot, realment falla tot, falla tot en cascada. Perquè el que realment falla són les institucions encarregades de controlar que els mecanismes de lluita contra l'evasió i la corrupció política es compleixin.

Finançament de partits: Si els partits polítics són la peça clau del nostre sistema polític, els hem de finançar bé, no podem ser brutalment austers amb els partits polítics, que després els aboquem –encara que no és justificable– a formes heterodoxes de finançament.

Guerra Freda: “Bé, ara surten tots els casos de corrupció, i alguns són antics i tenen gairebé trenta anys. Llavors, això és preocupant, que hi hagi hagut tot aquest temps de silenci clínic, que la malaltia no s'hagi manifestat abans. Això vol dir que hi ha alguna cosa que falla, al nostre sistema. Evidentment, fallen els partits, que no s'han controlat entre ells, però jo tinc la hipòtesi que no s'han controlat entre ells perquè, bàsicament, no els interessa, controlar-se entre ells. Jo crec que els partits polítics acumulen molta informació –i, exemple, ara aquí parlo dels grans partits que han governat–; tenen molta informació entre ells; que tenen molts expedients però és una mena de pacte de silenci. Jo vaig fer servir en un article d'El Periódico

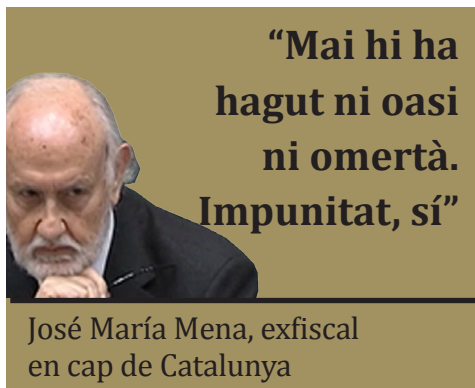
Posada en escena: “És habitual que des del Ministeri d'Hisenda se'n presenti cada any una xifra de frau que es descobrirà el proper any. És un autèntic misteri com es pot endevinar quina serà la xifra de frau del proper any, i tot i així, cada any el ritual es repeteix, i cada any després ve acompanyat, o ve seguit d'una, diguéssim, segona sessió de valoració, on es diu que si havíem de descobrir 9.100 milions, hem descobert 9.155 milions. Això només es pot admetre com una posada en escena”.

Frau versus elusió: “És el mateix frau fiscal que elusió fiscal? No, no és el mateix... estan reflectint fenòmens ben diferents. L'elusió fiscal seria una utilització indeguda de les normes tributàries sense amagar res, sense trencar cap norma, senzilla-

llumsitaquigrafs. tumblr.com

ment intentant aprofitar-se d'elles d'una forma que al final haurem de considerar il·legítima o abusiva"

Si algú defrauda és perquè realment el sistema ho està propiciant o no ho està impedi-ent, i això cal que es reflexioni de forma molt seriosa, reflexió que en realitat no trobem pràcticament mai.

Cas Banca Catalana: "Cal recordar que la posició del tribunal no va ser negar els fets de la fiscalia. El tribunal va reconèixer els fets de la fiscalia, que no va negar ningú, i, simplement, és va argumentar que no tenia rellevància penal per absència d' tipicitat. Però ningú va negar la certesa dels fets afirmats per la fiscalia. I entre els fets afirmats per la fiscalia estava, sense cap mena de dubte, les dades quantificades de les maneres de buidament de Banca Catalana. Això estava escrit i ningú ho va negar. Una altra cosa és que el Ple de l'Audiència Territorial va afirmar, per unes determinades raons tècniques, que no tenia rellevància jurídic-penal".

Clima social: "Això, també, comprendrà vostè que és una pregunta extrajurídica. Si, jo crec que n'hi havia, no ho sé. I l'opinió social es va veure totalment ocupada per l'afirmació que es tractava d'un atac a Catalunya. I, per tant, és raonable que a Catalunya es reaccionés davant la convicció, degudament potenciada, que era un atac a Catalunya. I, per tant, els catalans van reaccionar contra els fiscals pensant que érem un enemics de Catalunya. Han passat més de trenta anys perquè almenys part d'aquella gent s'hagi adonat que érem uns lleials servidors del poble de Catalunya. Però ningú ho pensava llavors. Pràcticament ningú. I quan dic «ningú» és ningú. El nivell de buit era impressionant. Això, al carrer".

Grup Anticorrupció: neix el "wikileaks" català

Al grup participen Xnet, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, els activistes de 15MpaRato, la revista cafèamblllet, Itziar González, Hervé Falciani, l'enginyer informàtic que va destapar la llista d'evasors fiscals més gran d'Europa i David Fernández, com a president de la Comissió Parlamentària sobre el Cas Pujol.

• Siscu Baiges / eldiario.es

L'activisme ciutadà contra la corrupció disposa d'una nova eina que s'ha presentat el passat 22 de gener al Parlament de Catalunya i que Simona Levi, una de les seves portaveus, va qualificar com "un wikileaks cassolà". No vol dir que aquest nou Grup de Treball contra la Corrupció a Catalunya sigui poc ambiciós sinó que pretén "derrotar els governs acabats, atrinxerats rere codis penals i lleis pensades per castigar els que lluiten i facilitar la impunitat dels corruptes".

Aquest nou grup neix sobre el treball pre-existent de Xnet, un col·lectiu activista que treballa, des de 2008, per la democràcia, el dret a la informació i contra la corrupció. El Grup de Treball contra la Corrupció a Catalunya el componen, a més de Xnet, els activistes de "15MpaRato", Hervé Falciani, que representa la xarxa internacional PILA, de vigilància ciutadana i les investigacions internacionals, Cafèamblllet, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona i la comissió anti-corrupció del Partit X. El president de la comissió parlamentària d'investigació del Fraus i l'Evasió Fiscal i les pràctiques de Corrupció Política, David Fernández, coordinarà el treball vinculat als treballs d'aquesta comissió.

Simona Levi ha afirmat que el Grup de Treball contra la Corrupció que avui s'ha presentat garanteix que el cas Pujol, que investiga aquesta comissió, no quedarà bloquejat encara que els seus treballs s'aturin amb motiu de l'avançament de les eleccions al Parlament de Catalunya. David Fernández ha anunciat que dilluns la comissió que presideix es reunirà per intentar accelerar els seus treballs i enllestir-los abans de l'estiu. També ha explicat que els quatre banquers andorrans que estaven convocats a la sessió de la Comissió del proper dilluns s'han negat a comparèixer adduint "impediments legals". Fernández ha dit que "és mentida. Els falta voluntat".

Els portaveus de la iniciativa presentada avui han animat els ciutadans a enviar informacions i filtracions a #BuzónX. Aquesta bústia ha servit per recollir i difondre afers de corrupció vinculats al cas Gurtel, les targetes negres de Bankia, Luxleaks o el sobrecost de les obres de l'AVE a Catalunya.

Levi ha destacat que la pretensió del Grup

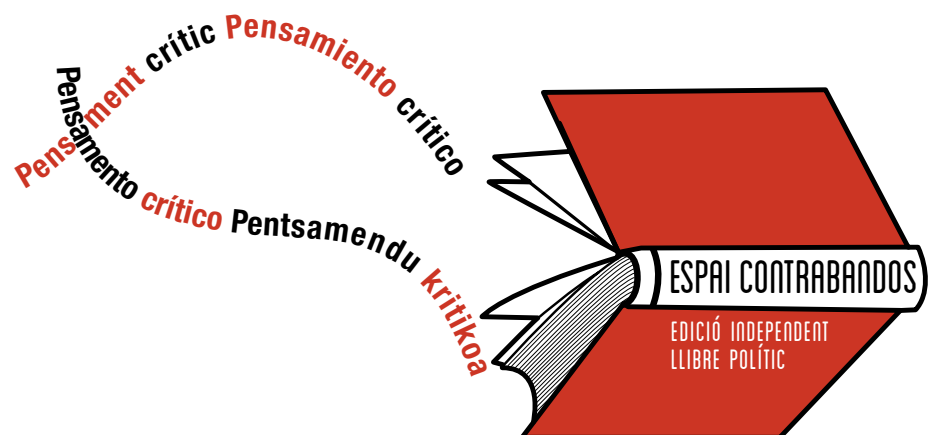
La presentació del Grup Anticorrupció al Parlament el passat 22 de gener · xnet

contra la Corrupció és deixar constància del paper de la ciutadania en les seves denúncies i "evitar que s'utilitzi el seu treball amb finalitats electorals". Hervé Falciani, l'enginyer informàtic que va filtrar del banc suís HSBC la llista més gran d'evasors fiscals de la història, ha afirmat, per videoconferència, que ell confia més en el paper de la justícia que en els mitjans de comunicació per aturar la corrupció i el frau.

Marta Sibina, en representació de *cafèamblllet*, ha dit que davant la corrupció hi ha dues opcions: resignar-se a la impunitat o revelar-se i plantar cara. Ha manifestat, clar, la seva opció per la segona alternativa. "No pararem fins fer-los fora", ha dit.

L'ex-regidora del districte de Ciutat Vella, Itziar González, que va dimitir pels efectes de la pressió de sectors poderosos i corrup-

tes contra els quals va lluitar, és consultora d'aquest Grup de Treball. Per ella, aquest Grup ha de permetre que "qui denuncia no se senti mai més sol" i ha denunciat que "el sistema està pensat per l'opacitat". Confia que serveixi perquè no es repeteixin casos com el seu i ha agraït la protecció que va tenir de la xarxa veïnal. El president de la Federació d'Associacions de Veïns, Lluís Rabell, ha posat l'exemple de la commoció provocada per la difusió del documental "Ciutat Morta" com exemple de l'eficàcia dels esforços de la societat civil i ha demanat als polítics que lideren el procés sobiranista que no esperin a combatre la corrupció fins que aconseguixin els seus objectius. "Per aconseguir un país lliure primer cal fer net", ha dit.

espaicontrabandos.com

Vine a les activitats que fem!

Som al Forat de la vergonya

@espaicontraband

“Les primeres feministes van ser egípcies i turques quan les espanyoles no sabien ni què volia dir”

Dolors Bramon (Banyoles, 1943) és un referent per parlar sobre l'islam. Amb més de 20 anys d'experiència impartint classes sobre islamologia a la Universitat de Barcelona i contínues conferències “predicant” –com diu ella mateixa– l'essència d'aquesta religió, escoltar-la s'ha convertit en un antídoto contra la islamofòbia. Bramon, doctora en filologia semítica, refusa expressions am-

pliament acceptades per referir-se a accions terroristes com l'atemptat contra la revista 'Charlie Hebdo' i un supermercat de menjar jueu: segons diu, ni es pot parlar de gihadisme, ni cap grup pot atribuir-se la denominació Estat Islàmic, ni es pot reconèixer l'existència d'un nou califat.
· Per Núria Vilà / @nurivila1

Les hores posteriors a l'atemptat contra Charlie Hebdo va ser trending topic a Espanya l'etiqueta #StopIslam. En canvi, a França era #Islam-NonCoupable. Darrere d'aquest tipus de successos sovint es produeix un auge de la islamofòbia. Com interpretes la reacció social davant l'atemptat?

Si es pot extreure alguna lectura positiva dels dies posteriors a aquests atemptats terribles i execrables, és que, al meu entendre, a França, però també a Espanya, s'ha notat de seguida que hi ha hagut condemnes de musulmans, que han emprat lemes com “Això no és islam” o “No en el meu nom”. Terrorisme i islam són dues paraules que no poden anar unides. No crec que sigui lícit parlar de terrorisme islàmic: és terrorisme i punt.

Els autors de l'atemptat contra Charlie Hebdo es van criar a França. Hi ha un risc de radicalització de musulmans que viuen en societats occidentals?
Tothom pot embogir, tant si som musulmans com si no. Una secta la definim com una agrupació alienant, és a dir, que la persona que hi entra perd la capacitat de pensar de manera lliure. A la gent que s'escandalitza perquè un musulmà es pot radicalitzar, jo li dic: i quants catòlics o fills de famílies catòliques estan avui enganxats per una secta?

Els fanatismes i els fonamentalismes poden eradicar-se?

Sí: amb educació, amb escoles i ensenyament. Boko Haram vol dir “Prohibida l'educació occidental”. El que no volen és que la gent aprengui a pensar, sàpiga fer anar un ordinador o un telèfon.

Dins de l'autodenominat Estat Islàmic hi ha molts combatents que s'han criat en països occidentals i han tingut accés a l'educació.

Sí, i en escoles estupendes. I tant, igual que els que s'han fet d'una secta i han nascut en bones famílies. El que passa és que tenim

Foto: Harold Abellán

tendència a veure-ho diferent. Als Estats Units, el país de la democràcia, dues o tres vegades l'any llegim que algú ha entrat armat en una escola, s'ha posat a disparar i ha fet una matança. Doncs sí, hi ha gent que fa això malgrat l'educació que hagi pogut tenir.

El paper que hi han tingut les intervencions militars de les grans potències occidentals no és rellevant? No han alimentat l'odi?

La culpa mai és d'un únic actor. És una evidència que l'actuació del trio de les Açores a l'Iraq va ser un desastre. Van dir que hi anaven a portar la democràcia i el que hi van portar va ser la guerra, l'enfrontament entre xiïtes i sunnites, que no existia en l'islam de tota la vida. Ha fet molt mal també Israel, aliat dels Estats Units, a Palestina. Han fet molt mal les tortures a la presó d'Abu Graib, i la quantitat de coses que no sabem.

A finals de juny, el líder d'Estat Islàmic, Al-Bagdadi, va aparèixer proclamant el califat i autoproclamant-se ell com a califa d'aquest pretès Estat. És una incongruència?

“L'islam progressista, que existeix, no té diners, mentre que el 'petroislam' és reaccionari”

Això és una altra barbaritat. Avui en dia a l'islam no hi pot haver cap califat. Califat vol dir territori governat per un califa, i califa vol dir successor d'algú, de l'enviat de Déu, en aquest cas Mahoma. La institució del califat data de l'any 635. El califa següent va ser successor del successor de l'enviat de Déu, i fins al 1917 es va mantenir una mena de ficció califal que ostentava l'Imperi otomà, que aquell any, en perdre la Primera Guerra Mundial, se'n va anar en orris. Llavors Atatürk va instituir la república laica i va declarar abolit el califat. Cap musulmà va protestar. Per tant, el califat no existeix. Estan jugant amb mentides que Occident, ignorant, se les creu.

Un altre error, segons expliques, és anomenar-los gihadistes.

Gihad en realitat vol dir esforç. Esforç per ser cada dia un més bon musulmà. Però també hi ha una altra lectura que vol dir esforç per defensar les fronteres de l'islam. Si tu ets un musulmà afganès i la Unió Soviètica envaeix el teu país, tens dret a repel·lir aquella invasió.

Encara que l'atemptat a Charlie Hebdo s'hagi perpetrat a França, el pretès Estat Islàmic està fent molts més atemptats contra musulmans. Per què?

Ells diuen tenir la veritat, professar el veritable islam, i comencen per matar els seus mateixos germans musulmans. Actuen com una secta, però tenen molts diners, perquè, quan van arribar a Mossul, la segona ciutat més important de l'Iraq, van saquejar tots els bancs i els museus. S'han finançat traficant amb relíquies antigues, un fenomen del qual es parla poc o gens, i que és molt greu, perquè qui compra aquestes peces són els rics de la península Àràbiga i d'Occident. També s'ha denunciat que financen les seves activitats amb el tràfic d'òrgans.

La clau seria que en els països de majoria musulmana es produís una separació entre religió i Estat?

Aniria bé. Però Turquia ho va fer, i quin premi n'ha obtingut? No l'han deixat entrar a la Unió Europea. Països com l'Egipte de Nasser, la Tunísia de Bourguiba i fins i tot l'Algèria de Bumedian, eren governs que volien ser laics. Occident no els va deixar, perquè pels seus interessos a la regió ha preferit que allò segueixi governat per dictadors.

Hi ha dones musulmanes que no és que estiguin sotmeses a la voluntat de l'home, sinó que elles mateixes creuen que el seu paper és aquest.

La meva àvia també ho creia. Si t'eduquen amb aquests valors, al final te'ls creus. Les primeres

feministes van ser egípcies i turques, quan les espanyoles encara no sabien ni què volia dir, això del feminisme. Això va ser a principis del segle XX, abans de l'Egipte de Nasser. Els moviments feministes primerencs van sortir en els harems, perquè eren dones que tenien temps lliure i accés a cultura i llibres. Costa de creure, però és així.

Després de tants anys estudiant-lo, ets optimista respecte del futur de l'islam?

Sí. Veig que cada dia són més els musulmans que accedeixen a la cultura occidental, que no vol dir que sigui millor, però sí que almenys és racional. La desgràcia de l'islam d'ara és que l'islam progressista, que existeix, no té diners, mentre que l'islam que té diners, que és el que jo en dic el petroislam, és el més reaccionari. Els països que tenen petroli són els que no permeten conduir a les dones o les fan anar tapades de dalt a baix... Això no ho diu l'islam: són ells que han dit que ho diu.

I com s'ho fan per esbiaixar el significat original de l'islam aquestes persones amb diners?

L'Àràbia Saudita reparteix i regala alcorans mal traduïts. Cal dir-ho: tergiversen i enganyen. El problema és que el 99% dels musulmans no entén aquell àrab, perquè ningú parla ja l'àrab en què està escrit l'Alcorà. Quan ho tradueixen a qualsevol idioma, escriuen el que volen. I això és un problema gravíssim, perquè l'imam et pot dir que a l'Alcorà diu que t'has de tapar, però com que els que parlen àrab ja no saben aquell àrab, els pots fer creure que diu el que no diu.

El pes de la tradició es pot veure com un problema perquè la dona assoleixi avenços?

Entre la teva mare i jo ja hi va haver un salt. Entre la teva àvia i la meva, un salt. Tu ja t'ho has trobat fet, però compte, que si van guanyant els del PP, anirem enrere totes les dones.

El president del Cocarmi, Antonio Guillén (amb cadira de rodes), en un acte reivindicatiu.

Felip Puig retalla als discapacitats mentre infla el pressupost del seu gabinet

El Cocarmi denuncia que la Generalitat condemna aquest col·lectiu "a l'exclusió social", ja que els ajuts a la inserció laboral han passat del 5 milions a 2,3 milions en dos anys · Per contra, la partida "gabinet del conseller i secretaria general" del departament d'Empresa i Ocupació ha passat de 113,6 milions el 2014 a 198,8 aquest any

· Víctor Saura · eldiario.es

Els pressupostos de la Generalitat pel 2015 han deparat una desagradable notícia a les entitats socials que es dediquen al foment de la integració de les persones amb discapacitat o malalties mentals al mercat laboral ordinari. Els ajuts del departament d'Empresa i Ocupació previstos per aquest concepte en la convocatòria de 2015-16 cauen a 2,3 milions d'euros, menys de la meitat que fa només dos anys (4,95 milions). Aquestes entitats, encapçalades pel Cocarmi, estan indignades i escandalitzades davant d'aquesta nova retallada salvatge sobre un col·lectiu especialment vulnerable. El més sorprenent de tot, però, és que en conjunt el pressupost del departament que dirigeix Felip Puig creix aquest any un 24,5%. És més, la partida "gabinet del conseller i secretaria general" ho fa un 75%, al passar de 113,6 a 198,8 milions d'euros.

En altres paraules, Felip Puig ha aconseguit trobar 85 milions d'euros més, en relació a l'any passat, per al seu cercle de col·laboradors més estret, però en canvi és incapaç de trobar els dos milions i mig d'euros que

permetrien ja no augmentar sinó només mantenir els ajuts a la integració laboral de les persones amb discapacitat que es van atorgar l'any 2013, quan els pressupostos ja eren de crisi econòmica. Si s'agafen exercicis anteriors la comparativa és encara més dantesca. Els 2010 i 2011 els ajuts per aquests conceptes van ser d'11 milions d'euros cada any.

En una nota feta pública el 20 de gener, el Cocarmi (comitè que aplega a Catalunya a les diferents federacions de discapacitats físics, intel·lectuals i sensorials i de malalties mentals) denuncia la "manca de compromís de la Generalitat de Catalunya per la inserció laboral de les persones amb discapacitat i/o trastorn mental i per la seva integració social".

Segons explica el Cocarmi al seu comunicat, la retallada ja es va començar a anunciar al novembre, quan Empresa i Ocupació va unificar en un de sol els dos programes (POIN i TAS) a través dels quals la Generalitat venia donant suport a la integració laboral de les persones amb discapacitat. A partir d'aleshores aquest programa es diu SIOAS (Serveis Integrals d'Orientació, Acompanyament i Suport a la inserció de

les persones amb discapacitat i/o malaltia mental), i ja amb aquella unificació en comptes de sumar les partides es van perdre al voltant de 900.000 euros d'ajuts. A més, amb efectes retroactius, ja que moltes entitats havien desenvolupat les activitats de 2014 amb la promesa verbal del departament que la fusió no implicaria cap reducció.

I amb la presentació, fa uns dies, dels pressupostos de 2015 per part del departament de Felip Puig la sorpresa ha estat encara més majúscula, ja que dels 4,5 milions d'euros fixats el novembre per la convocatòria 2014-15 s'ha passat a 2,3 per la de 2015-16. El Cocarmi estima que aquesta retallada implicarà que les entitats socials hauran de reduir a la meitat els tècnics que es dediquen a aquesta tasca d'inserció laboral, o sigui que en conjunt es passarà d'uns 200 a un centenar, i que els usuaris atesos també passaran d'uns 3.000 a un miler, aproximadament. Molts poden perdre la feina pel fet de no comptar amb els suports d'orientació necessaris. Segons l'INE, la taxa d'atur entre les persones amb discapacitat és del 63,6% (dades de 2012)..

Estem lluitant per les nostres pensions. T'hi apuntes?

Assemblea Salvem les Pensions de Sants
Tel: 688.228.238
Correu electrònic: salvemlespensions@gmail.com

Assemblea Salvem les Pensions 9B
Tel: 629.187.909
Correu electrònic: jogilma@yahoo.es

Ass. de veïns i Veïnes del Clot-Camp de l'Arpa
Tel: 93.232 46 10
Correu electrònic: avvclotcampdelarpa@gmail.com

Marea Pensionista de Gràcia
Tel: 93.232 46 10
Correu electrònic: mareapensionista.gracia@gmail.com

Marea Pensionista Assemblea 15M La Marina
Tel: 93.232 46 10
Correu electrònic: 15lamarina.zonafranca@gmail.com

Marea Pensionista Font de la Guatlla Magòria
Correu electrònic: pensionistas.magoria@gmail.com

salvemlespensions.wordpress.com

T'HAN RESCATAT AMB DINERS PÚBLICS?

TENS SEUS A PARADISOS FISCALS?

COTITZES A L'IBEX?

Si la resposta a aquestes preguntes és NO, pots anunciar-te als 100.000 exemplars que cafeamblllet reparteix a tot Catalunya. Et veurà tothom i estaràs fent possible una publicació independent dels grans poder financers. Escriu-nos: cafeambllletcatalunya@gmail.com · Truca'ns: 663 051 610

Ha tingut un accident?
Ha sofert una negligència mèdica?
Treballarem per defensar tots els seus drets.

PRIMERA CONSULTA GRATUÏTA

Josep Aznar · Luisa Blanco i Matilde Barrabés Advocats

www.negligenciasyaccidentes.com

Pg. de Verdum 12, 1er. 1era.
Barcelona. Lluçmajor
93 353 72 94

MON français
Escola de Francès

- Cursos en Grups Reduïts
- Classes per Internet
- Tallers de Conversació
- Professors Nadius

monfrancaisbarcelona.com

Jesús Rodríguez: “Un guàrdia urbà em va aturar pel carrer i em va dir literalment: «Et tallarem el coll»”

Jesús Rodríguez és periodista de la 'Directa' i un dels guionistes del documental 'Ciutat Morta'. Va començar a investigar el 'cas 4-F' fa 9 anys quan, davant la porta dels jutjats, va conèixer la família d'un dels detinguts i, entre llàgrimes, li asseguraven que es tractava d'una injustícia. Els 5 minuts censurats del documental 'Ciutat Morta', produït per Metromuster

i emès per Televisió de Catalunya, corresponen a la seva intervenció. Aquesta opinió li ha costat una demanda de l'excap d'informació de la Guàrdia Urbana de Barcelona, Víctor Gibanel, que el denuncia per una suposada violació del seu dret a l'honor i a la pròpia imatge. La demanda exigeix 45.000 euros d'indemnització · **Sergi Picazo / elcritic.cat**

Per què han censurat el teu fragment al documental Ciutat Morta?

El que volien era que demanar la censura d'aquells 5 minuts fos l'excusa per censurar tot el documental. L'objectiu era evitar l'emissió per TV3. Durant més d'un any s'ha passat en 150 locals la versió íntegra i mai es va considerar un greuge per a ningú. En el moment que saben que s'emetrà per TV3 posen la demanda. Però, a més, els 5 minuts concrets censurats probablement donen pistes i alerten de com funcionen les clavegueres del sistema. Expliquen molt sobre com es mercadeja amb la informació per part de certs grups i d'unitats policials. Aquests grups utilitzen informació policial de forma interessada. Fins i tot utilitzen informació que afecta jutges o polítics. Si un cap d'informació policial parla d'aquella manera sobre un jutge..., què dirà d'una persona qualsevol? Aquesta és l'alarma. Aquell fragment desqualifica tant la imatge de la policia, que es veuen amb la necessitat de censurar-lo, no sé si com a greuge personal o com a problema corporatiu.

Tens una denúncia judicial pel que dius al documental. Què pot passar?

La denúncia inicial era contra mi, la productora del documental Metromuster i Televisió de Catalunya. La demanda estava fonamentada en l'emissió d'un contingut concret amb imatges de l'expedient del cas Macedònia i per l'emissió d'opinions per part meua. Si es retirava el contingut, no continuaria la demanda contra TV3 i Metromuster. El demandant, doncs, ha retirat l'acció judicial contra ells, però la manté contra mi per l'emissió d'una opinió. Em demanen una indemnització de 45.000 euros. Ara el jutjat s'ha posat en contacte amb mi i m'ha comunicat que tinc 20 dies per personar-me davant el secretari judicial en l'espera que

la jutgessa decideixi si convoca o no judici.

Creus que la policia pot tenir-te a tu i altres periodistes en el punt de mira a causa de les teves investigacions com a periodista?

Sí, sí, és evident que alguns policies em tenen en el punt de mira. He patit en la meua tasca de periodista de carrer; quan faig seguiment d'abusos policials o quan cobreixo manifestacions per a la Directa, molts problemes i obstacles amb la policia. Per exemple, en algunes manifestacions hi ha hagut agressions a periodistes perquè saben qui eren, per a quin mitjà treballaven i quina feina feien. Quan vaig publicar les investigacions sobre el cas Macedònia, on hi havia implicats agents de la Policia Nacional, dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana, on s'investigava si tenien relacions amb una banda de narcotraficants, un agent de la Guàrdia Urbana que pertany a la mateixa unitat que el que ara m'ha denunciat em va aturar pel carrer i em va dir literalment: "Et tallarem el coll". Hi ha un seguiment específic sobre periodistes que fem investigacions que ells volen amagar. No és que ho cregui, sinó que ho tinc demostrat. És una pràctica habitual.

Quines pressions has rebut?

Recordo com un agent dels Mossos d'Esquadra va cridar el nom d'un periodista just abans de disparar-li un projectil de foam. Sabien quin era el seu nom! Això ho hem vist molts cops. Jo, a banda d'amenaques o d'agressions

Vaig veure que alguna cosa estranya estava passant. He vist moltes detencions en molts casos, però la seva convicció que eren innocents era molt palpable.

greus, he hagut de patir un tipus d'assetjament més de petites pressions durant els últims anys. M'han tingut retingut en manifestacions durant 15 minuts escorcollant-me i dient que era una cosa rutinària tot i que sabien perfectament qui era i que estava treballant com a periodista. Fan servir el que els permet la llei de manera discrecional contra gent específica. La llei els empara per retenir-me durant 5 o 10 minuts quan vulguin. No ho fan a tothom. Però així eviten que un periodista pugui veure coses que no ha de veure. Et retenen i no pots fer-hi res. Després no et denuncien ni et fan res. Jo crec que és un abús d'autoritat.

Tu has estat investigant el cas que denuncia el documental Ciutat Morta des del 2006. Per què vas començar a dubtar de la versió oficial de la policia i de l'Ajuntament?

Just a la mateixa porta del jutjat el 2006, quan em vaig trobar per

primer cop amb tota la família del Rodrigo, un dels acusats. Estaven plorant i desfets. Vaig veure que alguna cosa estranya estava passant. Ells estaven convençuts que era un muntatge. He vist moltes detencions en molts casos, però la seva convicció que eren innocents era molt palpable. Després comencem a investigar, parlem amb veïns i botiguers del carrer Sant Pere més Baix i comencem a entreveure contradiccions en la versió oficial. Després alguns veïns ens expliquen que la Guàrdia Urbana parlava amb els organitzadors d'aquella festa, una botiguera ens diu que ella va veure el test trencat que hauria caigut sobre el guàrdia urbà, el moviment okupa es demarca dels fets i explica que el que es feia en aquell edifici estava servint per justificar els plans urbanístics de l'Ajuntament...

Però el govern de l'Ajuntament deia: la justícia de forma independent va condemnar unes persones davant les proves existents en aquell moment; si ara no hi ha proves noves, no es pot reobrir un cas ja jutjat. Què hi respondries?

La justícia no ha investigat mai el cas 4-F. Mai. Cap unitat de policia va investigar què va passar. Simplement, dos agents que eren davant de l'edifici van afirmar que l'objecte que va ferir el guàrdia urbà van ser pedres llançades des del carrer; i no des de la casa. Però no n'hi ha testimonis, ni cap altra denúncia. Tot apuntava en direcció contrària. Excepte la versió dels dos agents. Cada prova que es presentava a la jutgessa perquè investigués era rebutjada sistemàticament per ella. La justícia va renunciar a investigar el cas 4-F. Necessitaven un cap de turc.

Creus que hi ha censura a la premsa catalana en els casos de denúncies per repressió, tortures o acusacions relacionades amb la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra?

Hi ha un excessiu dirigisme per part dels gabinets de premsa dels

cossos policials. La paraula dels gabinets de premsa va a missa. Els periodistes no qüestionen res. Han renunciat a fer periodisme sobre informació policial. Quan hi ha una roda de premsa o compareixences policials, no hi ha preguntes per part dels periodistes. Hi ha molta deixadesa. Això ens hauria de fer pensar en la professió. A més, hi ha un problema més pervers encara: hi ha un mecanisme de portes giratòries entre periodistes de mitjans i els gabinets de premsa dels ajuntaments, de la Generalitat o de la policia on es cobra molt millor que fent de periodista. Això és l'enterrament de la professió del periodista.

Quines són les altres Ciutats Mortes? Posa'm exemples de casos investigats i denunciats per la Directa que no hagin arribat encara a sortir publicats amb prou contundència als grans mitjans.

Si la Directa no hagués investigat el cas Esther Quintana i els moviments socials no haguessin perseverat en la denúncia, tot això hauria quedat sepultat per la maquinària dels gabinets de premsa. La policia deia que no hi havia hagut llançament de bales de goma i nosaltres ho vam anar investigant. Al final la conselleria va haver de canviar diversos cops de versió oficial. El problema és que a la redacció rebem molts casos amb indicis, pistes o denúncies sobre abusos, però no sempre hem tingut capacitat humana per fer la investigació. Hauria de ser l'Administració qui investigui i estiri el fil. No pot ser que una persona o un col·lectiu només tingui l'opció de picar a la porta de la Directa. Hi ha altres 4-F que ningú ha investigat mai ni s'han visualitzat mai. Però des de fa molts anys hi ha un silenci molt gran entre periodistes sobre els abusos contra els drets humans. I, aleshores, el problema és la impunitat. La nostra és una feina de formigueta i de perseverança que s'hauria d'estendre a tots els grans mitjans de comunicació.

La premsa i la versió d'oficials

Han estat anys de treball periodístic silenciats. Ara que Ciutat Morta arriba als mitjans de masses és un bon moment preguntar-se pel paper de la premsa en aquest cas. El periodista Jesús Rodríguez va investigar durant anys en soledat. Ara fa una mirada enrere per analitzar com va funcionar el sistema mediàtic català. Aquest escrit forma part d'un article més extens titulat "4F amb noms i cognoms" que es pot llegir a directa.cat

· Jesús Rodríguez / La Directa

Quin paper han jugat els mitjans de comunicació? Gran, molt gran. El mur amb què topava la Mariana es feia més alt quan malgrat les clamoroses informacions que anaven transcendint se li tancaven les portes de la gran majoria dels mitjans de comunicació. A banda del conjunt de webs i publicacions de la premsa alternativa – paper destacat del Masala – i de la Directa, només un mitjà, Vilaweb, i cinc periodistes, Helena López, Gregorio Morán, Mònica Terribas, Jordi Mumbrú i Sílvia Barroso, van desobeir la mordassa. Cito els noms i no els mitjans pels que treballaven, perquè s'ajusta més a la realitat. També hi va haver teletips d'agència d'alguns bons professionals del periodisme, que no tenen signatura, i que desgraciadament van tenir poc reflex en els mitjans. Clamava al cel que mitjans de Xile i Argentina desplaçassin recursos humans i materials en avió fins a Barcelona i la gran

El 18 d'abril de 2006 sortia al carrer el número 1 de La Directa explicant el Cas 4F (Ciutat Morta). Nou anys abans que la majoria de mitjans.

família de periodistes d'Interior no dediqués ni una coma a les contradiccions del cas fins que ha aparegut el documental Ciutat Morta. Versió oficial, versió d'oficials. Les portes giratòries entre els gabinets de premsa policials i les seccions de successos de diaris, ràdios i TV en tenen una gran responsabilitat. La màxima és clara: no li facis un lleig a qui et dóna cada dia de menjar, a qui gràcies a les filtracions et fa un

lloc dins el cada cop més competitiu món de l'exclusiva. Cadascú amb la seva consciència. Però també hi va haver una censura editorial. Recordo especialment dos mitjans que van vetar que els seus periodistes informessin de les irregularitats durant els primers anys del cas, i ho sé perquè ells mateixos m'ho van explicar. No diré els seus noms, però si el de les capçaleres per les que treballaven: El Periódico i El País.

TTIP · ÚLTIMA HORA

El passat 22 de gener la CUP va presentar al Parlament una moció amb diferents propostes sobre el TTIP i altres tractats de lliure comerç. Els resultats de les votacions van ser aquests:

Proposta 1:

Fer un referèndum sobre el TTIP i altres acords comercials.

A favor de fer un referèndum:

* Al Congrés el PSOE va votar en contra de fer un referèndum

En contra de fer un referèndum:

Proposta 2:

Declarar com a bens públics no susceptibles de negociació ni de transacció mercantil serveis com l'educació, la salut, les pensions, l'aigua, etc.

A favor de protegir aquests serveis:

En contra de protegir aquests serveis:

Per últim, la moció demanava aturar les negociacions en marxa, tant les del TTIP com les dels tractats TISA i CETA. Els únics que van estar a favor van ser la CUP i ICV-EUiA

Tota la informació sobre la moció: <http://bit.ly/1CIBCfQ>

No esperis que t'ho expliquin **nou anys** més tard

directa.cat

Periodisme d'investigació

Curs del 2 de febrer al 24 de març
dilluns i dimecres de 19 a 21 h.

30 hores de classe, 300 euros

Amb Albano Dante Fachin (Cafèamblllet)
Pere Rusñol (Mongolia i Alternativas Económicas)
Antonio Baquero (El Periódico de Catalunya)
Jordi Rovira (Periodista freelance)
Karma Peiró (OKFN Spain)
· Coordinador: Kim Amor

Associació cultural Pas9
Carrer Congost, 9, baixos. Gràcia.
pas9nou.wordpress.com

+ informació:
pas9nou@gmail.com
648 069 782

A BARCELONA 19H PLAÇA UNIVERSITAT
NI OBLIT, NI PERDO
ANEM JUNTES FINS L'AJUNTAMENT

BAIXA AL CARRER

4 DE FEBRER 19H
davant del teu ajuntament
VOLEM LA VERITAT